

HSK PAT

1-2

7.4

ไวยากรณ์ จีน

ระดับต้น

初级 汉语语法

รศ.ดร.เมฆม สอดส่องกฤษ

语法

ไวยากรณ์ ขั้น ต้น

ระดับต้น

初级 汉语语法

รศ.ดร.เมฆม สอดส่องกฤษ

语法

ไวยากรณ์จีนระดับต้น

初级 汉语语法

ผู้เขียน รศ.ดร.เมษม สอดส่องกฤษ

สงวนลิขสิทธิ์ในประเทศไทยตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์
โดย สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

เมษม สอดส่องกฤษ.

ไวยากรณ์จีนระดับต้น. -- กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น), 2558.
288 หน้า.

1. ภาษาจีน -- ไวยากรณ์. I. ชื่อเรื่อง.

495.15

ISBN 978-974-443-608-5

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2558

ราคา 195 บาท

จัดพิมพ์ สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)
5-7 ซอยสุขุมวิท 29 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2258-0320, 0-2259-9160 โทรสาร 0-2259-9112
www.tpapress.com email : tpapress@tpa.or.th

จัดจำหน่าย บริษัท ดวงกลมสมัย จำกัด

15/234 ซอยเสือใหญ่อุทิศ ถนนรัชดาภิเษก แขวงจันทระเกษม เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900 โทร. 0-2541-7375-6, 0-2930-6215-8
โทรสาร 0-2541-7377, 0-2930-7733 www.dktoday.net
email : dktoday@dktoday.net

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ที.เอส.บี. โปรดักส์

หากมีความผิดพลาดเนื่องจากการพิมพ์ กรุณาส่งมาเปลี่ยนที่สำนักพิมพ์

คำนำสำนักพิมพ์

หากเอ่ยถึงคำว่า “ไวยากรณ์” ผู้เรียนแทบจะทุกคนคงจะรู้สึกไม่สบายใจมากนัก จะด้วยความยากหรือความซับซ้อนก็ตาม ไวยากรณ์ก็ยังเป็นไม้เบื่อไม้เมากับผู้เรียนภาษาอยู่เสมอ ถึงกระนั้น สิ่งที่ได้มาจากการเรียนไวยากรณ์ นอกเหนือจากความยากและความน่าเบื่อหน่ายก็คือ การเข้าใจที่มาที่ไปของคำแต่ละคำในประโยคหรือรูปประโยคต่างๆ เพื่อการนำไปประยุกต์ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ถูกที่ ถูกเวลา และสามารถใช้นำนั้นๆ ได้อย่างสละสลวยเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

หนังสือ **“ไวยากรณ์จีนระดับต้น”** รวบรวมไวยากรณ์สำคัญในภาษาจีนระดับเบื้องต้นไว้อย่างครบครัน โดยมุ่งเน้นไปที่การทบทวนความรู้เพื่อเตรียมตัวสำหรับการสอบในสนามต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น PAT 7.4 หรือ HSK (汉语水平考试) เนื้อหาภายในเล่มเป็นการสรุปหัวข้อทางไวยากรณ์ต่างๆ แยกไว้เป็น 3 ส่วนใหญ่ๆ คือ **ส่วนที่ 1 ไวยากรณ์** รวบรวมไวยากรณ์สำคัญในภาษาจีนระดับต้นไว้อย่างละเอียดกว่า 14 บท 14 หัวข้อ **ส่วนที่ 2 สมรรถนะทางภาษา** เป็นส่วนที่กำหนดโดยการสอบต่างๆ ว่าผู้เรียนในระดับต้นควรจะมีความสามารถในการใช้ภาษาในบริบทใดบ้าง และ **ส่วนที่ 3 คำศัพท์** รวบรวมคำศัพท์เฉพาะที่จำเป็นในการศึกษาไวยากรณ์ภาษาจีนระดับต้น

“ไวยากรณ์จีนระดับต้น” จึงเป็นตัวช่วยที่น่าสนใจสำหรับผู้เรียนภาษาจีนที่ต้องการคู่มือดีๆ สักเล่มติดตัวไว้ทบทวนความรู้ ทางสำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้เรียนที่ศึกษาไวยากรณ์ภาษาจีนจากหนังสือเล่มนี้จะได้มีความรู้อย่างเต็มที่ พร้อมสำหรับการสอบและการนำภาษาจีนไปใช้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาได้ไม่มากนักน้อย

คำนำผู้เขียน

หากเปรียบผู้คนในสังคมหนึ่งๆ เป็นคำศัพท์ กฎหมายในสังคมก็เปรียบได้กับไวยากรณ์ ในสังคมหนึ่งๆ ประกอบด้วยผู้คนมากมายและหลากหลาย มีหน้าที่ ความรับผิดชอบ บทบาท และสถานภาพต่างๆ กัน สิ่งที่จะควบคุมให้ผู้คนเหล่านั้นอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเป็นระเบียบก็คือกฎหมาย เช่นเดียวกันกับในภาษาหนึ่งๆ ที่มีคำศัพท์จำนวนมากและหลากหลาย มีหน้าที่ ความรับผิดชอบ บทบาท และสถานภาพต่างๆ กันเช่นกัน สิ่งที่จะควบคุมให้คำศัพท์เหล่านั้นอยู่ร่วมกันในภาษาอย่างเป็นระเบียบก็คือ “ไวยากรณ์” นั่นเอง

หัวใจหลักของภาษาที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะต้องทำความเข้าใจ ได้แก่ การออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ การฝึกการออกเสียง ผู้เรียนต้องรู้จักอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงและวิธีการออกเสียง การเรียนคำศัพท์ ผู้เรียนต้องจดจำคำศัพท์ ความหมาย ชนิดของคำ และวิธีการใช้คำ ส่วนการเรียนไวยากรณ์มีหัวใจสำคัญ 4 อย่างคือ ชนิดของคำ หน้าที่ของคำ การเรียงลำดับ และความเคยชินทางภาษา

1. ชนิดของคำ คือ การจัดกลุ่มคำศัพท์ที่มีลักษณะเหมือนกันไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน และยังสัมพันธ์กับการกำหนดหน้าที่การใช้งานด้วย ชนิดของคำในภาษาจีน เช่น คำนาม คำกริยา คำสรรพนาม คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน คำคุณศัพท์ คำอุทาน เป็นต้น

2. หน้าที่ของคำ คือ การกำหนดหน้าที่ของแต่ละกลุ่มชนิดของคำ ข้างต้นให้ทำหน้าที่ต่างๆ กัน หรือนำมาใช้ให้ทำหน้าที่ต่างๆ กันในประโยค ได้แก่ ประธาน ภาคแสดง กรรม เชื่อม ขยาย ลงท้าย แสดงอารมณ์ เป็นต้น

3. การเรียงลำดับ คือ การวางโครงสร้างที่กำหนดลำดับก่อนหลังของคำชนิดต่างๆ (จากข้อ 1.) ที่ทำหน้าที่ต่างกัน (จากข้อ 2.) มาวางลงในตำแหน่งที่กำหนด (ในข้อ 3. นี้) โครงสร้างหลักทางภาษามีการกำหนดลำดับก่อนหลังของคำไว้แน่นอน หากวางผิดที่ก็จะจะเป็นสิ่งที่เราเรียกกันว่า “ผิดไวยากรณ์”

4. ความเคยชินทางภาษา คือ ข้อยกเว้นต่างๆ ทั้งที่อธิบายได้และยังหาคำอธิบายไม่ได้ การอธิบายได้ เช่น อธิบายด้วยสถานการณ์การใช้ว่าเป็นภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาทางการ ภาษาไม่ทางการ หรือมีปัจจัยทางสังคมอื่นๆ เช่น เพศ อายุ อาชีพ เวลา หรือสถานที่ เข้ามาเกี่ยวข้อง ส่วนการอธิบายไม่ได้ เช่น การวางคำผิดตำแหน่ง ผิดไวยากรณ์ การใช้คำผิดหน้าที่ เป็นต้น กลับเป็นเรื่องที่อนุโลมได้ สื่อสารกันเข้าใจได้ หรือเป็นที่ยอมรับและใช้กันทั่วไป แต่เมื่อตรวจสอบตามโครงสร้างทางไวยากรณ์แล้วอาจจะไม่ถูกต้อง แต่ไม่รู้ทำไมไม่ถูกเพราะเหตุใด หากถามเจ้าของภาษาก็จะได้อธิบายว่า “เขาพูดกันแบบนี้” ซึ่งการเรียนภาษาในตอนนี้ผู้เรียนต้องหมั่นสังเกตและจดจำจนเกิดความเคยชินและเกิดความรู้สึกทางภาษาจนเหมือนกับเจ้าของภาษา

ดังนั้น เมื่อผู้เรียนเรียนประโยคหนึ่งๆ หรือรูปไวยากรณ์หนึ่งๆ จะต้องแยกแยะชิ้นส่วนของไวยากรณ์นั้นออกมา แล้วทำความเข้าใจให้ได้ว่าชิ้นส่วนต่างๆ นั้นเป็นคำชนิดใด ทำหน้าที่อะไร และมีการเรียงลำดับอย่างไรในหน้าถัดไปเป็นตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นถึงองค์ประกอบของการเรียนไวยากรณ์ที่ผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจ

การเรียงลำดับคำตามโครงสร้างประโยค					
我 wǒ ฉัน	已经 yǐjīng เคย	学 xué เรียน	了 le แล้ว	很多 hěnduō มากมาย	语法 yǔfǎ ไวยากรณ์
ชนิดของคำ					
สรรพนาม (代)	วิเศษณ์ (副)	กริยา (动)	คำช่วย (助)	วิเศษณ์ + คุณศัพท์ (副+形)	นาม (名)
หน้าที่ของคำ					
ประธาน (主)	บทขยาย กริยา (壮语)	ภาคแสดง (谓语)	บทเสริม กริยา (补语)	บทขยาย นาม (定语)	กรรม (宾语)
ความเคยชินทางภาษาที่ผิดไวยากรณ์					
我	学	了	很多	语法	已经

เนื่องจากไวยากรณ์ระดับต้น-กลางยังไม่สลับซับซ้อนมาก หนังสือเรียนไวยากรณ์เล่มนี้จึงจะอธิบายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจ 3 ส่วนแรก คือ ชนิดของคำ หน้าที่ของคำ และการเรียงลำดับคำ โดยแบ่งอธิบายตามข้อกำหนดของการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน หรือ HSK คือ ไวยากรณ์ที่ต้องการ และ สมรรถนะทางภาษาที่ต้องการ รูปแบบไวยากรณ์แต่ละแบบ จะมีตัวอย่างประโยคให้บทวนความเข้าใจ (ใช้สัญลักษณ์ **例**) และหากมีจุดสนใจที่เป็นข้อสังเกตต่างๆ ก็จะได้อธิบายไปด้วยเช่นกัน (ใช้สัญลักษณ์ **注**) ท้ายเล่มมีรายการคำศัพท์ทั้งหมดที่มีอยู่ในข้อสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนระดับต้น-กลางเพื่อให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความหมายเสริมได้ด้วย

หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาครอบคลุมความรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนที่เหมาะสมสำหรับผู้เตรียมตัวสอบวัดระดับภาษาจีนระดับต้น-กลาง และนักเรียนที่เตรียมตัวสอบ PAT เพื่อศึกษาต่อหลักสูตรภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา ผู้สนใจศึกษาภาษาจีนด้วยตนเองก็สามารถอ่านหนังสือเล่มนี้เพื่อทำความเข้าใจไวยากรณ์ได้ไม่ยาก นอกจากนี้ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับก่อนอุดมศึกษาก็สามารถใช้เป็นคู่มือสำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนได้เป็นอย่างดี

การเรียนรู้ไวยากรณ์อาจจะเป็นเรื่องที่น่าเบื่อและสร้างความเครียดให้ผู้เรียนบ้าง แต่หากมีเคล็ดลับดีๆ ก็จะทำให้การเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาต่างประเทศให้ได้ด้นั้นง่ายขึ้น การเรียนรู้ไวยากรณ์ให้ได้ดีอยู่ที่การจำรูปไวยากรณ์ต่างๆ ไว้เป็นประโยคตัวอย่างแล้วท่องให้ขึ้นใจ เมื่อต้องการใช้ไวยากรณ์นั้นในความหมายอื่นก็เพียงแค่เลือกคำที่มีความหมายตามที่ต้องการมาแทนที่ในกรอบโครงสร้างเดิม เพียงเท่านี้ก็จะสามารถทำข้อสอบวัดระดับในส่วนไวยากรณ์ได้ไม่ยาก และสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและมั่นใจ

รศ.ดร.เมฆม สอดส่องกฤษ
ผู้เขียน

สารบัญ

ส่วนที่ 1 ไวยากรณ์

1. คำสรรพนาม	14
• 人称代词	
• 指示代词	
• 疑问代词	
2. คำตัวเลข	29
• การบอกเวลา	
• การบอกอายุ	
• การบอกจำนวนเงิน	
• การบอกหมายเลข	
• การบอกลำดับ	
3. ลักษณะนาม	53
• ลักษณะนามที่อยู่หลังคำตัวเลข	
• ลักษณะนามที่อยู่หลังคำสรรพนามบ่งชี้	
4. คำวิเศษณ์	59
• 否定副词	
• 程度副词	
• 范围副词	
• 时间副词	
• 语气副词	
• 频率副词	
5. คำเชื่อม	75
• คำเชื่อมประธาน	
• คำเชื่อมแสดงเหตุผลและผล	
• คำเชื่อมแสดงความขัดแย้ง	

6. คำบุพบท	80
• 表示处所	
• 表示时间	
• 表示对象	
• 表示比较	
7. คำช่วยกริยา	89
• 表示能力的助动词	
• 表示时态的助动词	
8. คำช่วย	93
• 结构助词	
• 语气助词	
• 动态助词	
9. คำซ้ำ	105
• การซ้ำคำนาม	
• การซ้ำคำกริยา	
• การซ้ำคำคุณศัพท์	
• การซ้ำลักษณนาม	
• การซ้ำวลีบอกจำนวน	
10. ประโยคบรรยาย	112
• 肯定句	
• 否定句	
11. ประโยคคำถาม	121
• ประโยคคำถามแบบใช้คำว่า 吗呢และ吧	
• ประโยคคำถามแบบใช้คำว่า 哪และ哪儿	
• ประโยคคำถามแบบใช้คำว่า 谁什么และ为什么	
• ประโยคคำถามแบบใช้คำว่า 多少และ几	
• ประโยคคำถามแบบใช้คำว่า 怎么怎么了และ怎么样	

- ประโยคคำถามแบบตรงกันข้าม
- ประโยคคำถามแบบใช้คำว่า 好吗 และ 不好吗
- ประโยคคำถามแบบใช้คำว่า 还是

12. ประโยคขอร้อง..... 133

- ประโยคขอร้องแบบใช้คำว่า 请
- ประโยคขอร้องแบบใช้คำว่า 别
- ประโยคขอร้องแบบใช้คำว่า 不要

13. ประโยคแสดงอารมณ์..... 135

14. สภาพของการกระทำ..... 137

- การใช้ 了 เพื่อบอกว่าเหตุการณ์นั้นเสร็จสิ้นลงแล้ว
- การใช้คำว่า 正在 + คำกริยา และ 正在……呢!
- การใช้รูปประโยค 要……了

ส่วนที่ 2 สมรรถนะทางภาษา

1. การทักทายและบอกลา..... 144

- 打招呼
- 告别
- การตอบคำบอกลา

2. การแนะนำข้อมูลส่วนตัวอย่างง่าย..... 155

- ชื่อและนามสกุล
- อายุ
- ที่อยู่
- ครอบครัว
- งานอดิเรก
- ความสามารถ

3. การแสดงความขอบคุณและขอโทษ..... 170

- การแสดงความขอบคุณ

• การแสดงความขอโทษ	
4. การบอกตัวเลข	180
• จำนวน	
• ลำดับที่	
• เงินตรา	
• ลักษณะนาม	
• เวลา	
• วันเดือนปี	
5. การอธิบายสภาพอากาศ ทิศ คุณลักษณะอย่างง่าย	188
• สภาพอากาศ	
• ทิศทาง	
• คุณลักษณะ	
6. การถามและตอบ	209
• การจรรยา	
• การซื้อขาย	
• การทำงาน	
• การเรียน	
• อาหารการกิน	
• การนัดแนะชักชวน	
7. การแสดงความต้องการและการขอร้องอย่างง่าย	228
• การแสดงความต้องการ	
• การขอร้อง	
• การสั่ง	
8. การถามและแสดงความคิดเห็นอย่างง่าย	239
• การถามความคิดเห็น	
• การแสดงความคิดเห็น	

9. การแสดงอารมณ์ความรู้สึกอย่างง่าย.....	243
• การแสดงอารมณ์ความรู้สึกแบบบอกเล่า	
• การแสดงอารมณ์ความรู้สึกแบบปฏิเสธ	
• การถามและแสดงอารมณ์ความรู้สึกเชิงคำถาม	
10. การเปรียบเทียบ.....	252
• การเปรียบเทียบเชิงบอกเล่า	
• การเปรียบเทียบเชิงปฏิเสธ	
• การเปรียบเทียบเชิงคำถาม	
11. การอธิบายเหตุผล.....	259
• การถามหาสาเหตุหรือเหตุผล	
• การอธิบายหรือชี้แจงสาเหตุหรือเหตุผล	
12. การบอกปัจจุบัน อดีต และอนาคต.....	262
• การถาม	
• การบอก (แบบบอกเล่าและแบบปฏิเสธ)	

ส่วนที่ 3 คำศัพท์

คำนาม	266
คำกริยา	272
คำคุณศัพท์	276
คำสรรพนาม	277
คำตัวเลข.....	279
ลักษณนาม.....	279
คำวิเศษณ์.....	280
คำเชื่อม	281
คำบุพบท	281
คำช่วยโครงสร้าง	282
คำอุทาน.....	282

ไวยากรณ์

1

คำสรรพนาม

代词

Dàicí

คำว่า 代 (dài) แปลว่า แทน ดังนั้น คำว่า 代词 แปลตามตัวอักษรจึงหมายถึง คำแทน คือคำที่ใช้แทนหรือบ่งชี้คำนามที่เป็นคน สัตว์ สิ่งของ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งไวยากรณ์ภาษาจีนระดับต้น-กลางกำหนดการวัดความรู้เกี่ยวกับ 代词 ไว้ 3 ประเภท ดังนี้

人称代词 Rénchēng Dàicí

คำว่า 人称 (rénchēng) แปลว่า “เรียกคน” ดังนั้น 人称代词 จึงหมายถึง สรรพนามเรียกคน หรือที่ในภาษาไทยใช้คำว่า “บุรุษสรรพนาม” แบ่งเป็น บุรุษสรรพนามเอกพจน์ และ บุรุษสรรพนามพหูพจน์ ดังนี้

		บุรุษสรรพนาม	
		เอกพจน์	พหูพจน์
บุรุษที่ 1	เรียกตัวเอง/ผู้พูด	我 wǒ	我们 wǒmen 咱们 zánmen
บุรุษที่ 2	เรียกผู้ฟัง	你 nǐ 您 nín	你们 nǐmen
บุรุษที่ 3	เรียกผู้ไม่อยู่ในเหตุการณ์เพศชาย	他 tā	他们 tāmen
	เรียกผู้ไม่อยู่ในเหตุการณ์เพศหญิง	她 tā	她们 tāmen
	เรียกผู้ไม่อยู่ในเหตุการณ์ที่เป็นสัตว์และสิ่งของ	它 tā	它们 tāmen
ตัวเอง/ผู้อื่น		自己 zìjǐ	大家 dàjiā

หลักการใช้

1. สรรพนามแบบรวมหมู่

บุรุษสรรพนามในภาษาจีนเป็นแบบที่เรียกว่า “สรรพนามแบบรวมหมู่” คือ ไม่มีการแบ่งแยกตามปัจจัยเรื่องเพศ อายุ สถานการณ์ หรือสถานภาพทางสังคมเหมือนภาษาไทย ดังนั้น ไม่ว่าภาษาไทยจะพูดว่า...

สรรพนามบุรุษที่ 1 ได้แก่ ฉัน ผม กระผม ดิฉัน หนู กู ข้า ฯลฯ ภาษาจีนจะใช้สรรพนามคำเดียวกันหมด คือ 我 (wǒ)

สรรพนามบุรุษที่ 2 ได้แก่ เธอ คุณ เอ็ง แก มึง ฯลฯ ภาษาจีนจะใช้สรรพนามคำเดียวกัน คือ 你 (nǐ) และมีรูปสุภาพเพียงคำเดียว คือ 您 (nín) ซึ่งก็เป็นคำที่ขยายความมาจากคำว่า 你 เพียงแต่เติมอักษร 心 (xīn หัวใจ) ไว้ด้านล่าง แล้วเปลี่ยนเสียงจาก nǐ เป็น nín เสียงอ่านในคำใหม่นี้ก็เกิดจาก [nǐ + xīn = nín] นั่นเอง มีความหมายแสดงความเคารพ คล้ายกับคำว่า “ท่าน” ในภาษาไทย

สรรพนามบุรุษที่ 3 ได้แก่ เขา มัน (เรียกคน) แก ฯลฯ ภาษาจีนจะใช้สรรพนามคำเดียวกันคือ 他 (tā) ซึ่งสรรพนามบุรุษที่ 3 นี้จะแบ่งแยกเพศชายและหญิง แต่ออกเสียงเหมือนกัน โดยคำว่า 他 มีอักษรประกอบหน้า 亻 (ลดรูปมาจากอักษร 人 (rén คน มนุษย์)) ใช้กับเพศชาย และ 她 มีอักษรประกอบหน้า 女 (nǚ ผู้หญิง) นำหน้า ใช้กับเพศหญิง

注

คำสรรพนามบุรุษที่ 3 ที่ใช้กับเพศชาย (他) เพศหญิง (她) สัตว์และสิ่งของ (它 มัน) ออกเสียงเหมือนกันทั้งหมด คือ tā เพียงแต่ใช้อักษรไม่เหมือนกันเท่านั้น และแม้ว่าจะใช้คำว่า 人称代词 ซึ่งหมายถึงสรรพนามเรียกคน แต่ก็มีความว่า 它 ที่เป็นสรรพนามเรียกสัตว์และสิ่งของรวมอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย

例 ● 他是我的爸爸, 她是我的妈妈。

Tā shì wǒ de bàba, tā shì wǒ de māma.

เขาเป็นพ่อของฉัน เขาเป็นแม่ของฉัน

● 我家有一只狗, 它叫乐乐。

Wǒ jiā yǒu yì zhī gǒu, tā jiào Lèlè.

บ้านของฉันมีหมา 1 ตัว มันชื่อ เล่อเล่อ

2. สรรพนามพหูพจน์

ภาษาจีนใช้คำว่า 们 (men) เติมที่ท้ายคำนามหรือคำสรรพนามเพื่อบอกความเป็นพหูพจน์ คล้ายกับที่ภาษาไทยเติมคำว่า “พวก” ไว้หน้าคำนามหรือสรรพนามนั่นเอง

例 ● 我们吃饭, 他们吃包子, 你们吃什么?

Wǒmen chīfàn, tāmen chī bāozi, nǐmen chī shénme?

พวกเรากินข้าว พวกเขากินซาลาเปา แล้วพวกคุณกินอะไร

3. 我们 (wǒmen) กับ 咱们 (zánmen)

สองคำนี้มีความหมายคล้ายคลึงกันคือ แปลว่า “เรา” ต่างกันตรงที่ 我们 หมายถึง “พวกเรา” คือ พวกเราฝั่งที่เป็นผู้พูด ไม่รวมฝั่งที่เป็นผู้ฟัง ส่วน 咱们 หมายถึง “เรา” ที่รวมทั้งสองฝั่ง ทั้งผู้พูดและผู้ฟัง บางครั้งก็พูดว่า 咱 หรือ 咱俩 (zánliǎ) แปลว่า “เราสองคน/ฝั่ง”

ถ้ามองในแง่ของความเป็นทางการ คำว่า 我们 จะสื่อความหมายที่เป็นทางการมากกว่า ในขณะที่ 咱们 จะสื่อความหมายถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ และมีความเป็นทางการน้อยกว่า 我们 และถ้ามองในแง่ของความเป็นเอกพจน์และพหูพจน์ คำว่า 我 เป็นเอกพจน์

ต้องเติม 们 เพื่อให้เป็นพหูพจน์ แต่คำว่า 咱 เป็นพหูพจน์ในตัวเองอยู่แล้ว

例

- 你不会说汉语，我也不会说汉语，咱俩一块学吧！

Nǐ búhuì shuō Hànyǔ, wǒ yě búhuì shuō Hànyǔ, zánliǎ yìkuài xué ba!

ฉันพูดภาษาจีนไม่เป็น เธอก็พูดภาษาจีนไม่เป็น เราสองคนมาเรียนด้วยกันเถอะ

- 我们不会写汉字，你们会写吗？

Wǒmen búhuì xiě Hànzì, nǐmen huì xiě ma?

พวกเราเขียนอักษรจีนไม่เป็น พวกคุณเขียนเป็นไหม

4. 自己(zìjǐ) กับ 大家(dàjiā)

คำว่า 自己 แปลว่า “ตัวเอง” ส่วนคำว่า 大家 แปลว่า “ทุกคน” ใช้เรียกผู้ฟังที่เป็นพหูพจน์และอาจรวมหรือไม่รวมผู้พูดก็ได้ มีโครงสร้างดังนี้

บุรุษสรรพนาม + 自己/大家 ± คำนาม

* เครื่องหมาย + หมายถึง ส่วนที่ต้องมี

เครื่องหมาย ± หมายถึง ส่วนที่มีหรือไม่มีก็ได้

例

- 你们自己的事情你得自己做。

Wǒmen zìjǐ de shìqíng nǐ dēi zìjǐ zuò.

เรื่องของตัวเธอเองเธอก็ต้องทำด้วยตัวเอง

- 同学们，大家早上好！

Tóngxuémen, dàjiā shàngwǔ hǎo!

เพื่อนนักเรียนทั้งหลาย สวัสดี (ตอนเช้า) ทุกคน

指示代词 Zhǐshì Dàicí

คำว่า 指示 (zhǐshì) แปลว่า “ชี้” หรือ “บ่งชี้” ดังนั้น 指示代词 จึงหมายถึง “สรรพนามบ่งชี้” แบ่งเป็น สรรพนามบ่งชี้ระยะใกล้ สรรพนามบ่งชี้ระยะไกล และสรรพนามบ่งชี้อื่นๆ ดังนี้

สรรพนามบ่งชี้ ระยะใกล้	这 zhè นี่	这边 zhèbiān ทางนี้	这儿 zhèr ตรงนี้	这里 zhèlǐ ที่นี่
	这样 zhèyàng อย่างนี้	这么 zhème ขนาดนี้	这会儿 zhè huìr ตอนนี้	这么样 zhèmeyàng แบบนี้
สรรพนามบ่งชี้ ระยะไกล	那 nà นั่น/นั้น	那边 nàbian ทางนั้น	那儿 nàr ตรงนั้น	那里 nàlǐ ที่นั่น
	那样 nàyàng อย่างนั้น	那么 nàme ขนาดนั้น	那会儿 nà huìr ตอนนั้น	那么样 nàmeyàng แบบนี้
สรรพนามบ่งชี้ อื่นๆ	每 měi ทุก	各 gè แต่ละ	某 mǒu บาง	另 lìng อื่น

หลักการใช้

1. โครงสร้างของสรรพนามบ่งชี้

สรรพนามบ่งชี้	±	จำนวน	±	ลักษณนาม	±	สิ่งที่ถูกบ่งชี้
---------------	---	-------	---	----------	---	------------------

注

ข้อแตกต่างกับภาษาไทยคือ ภาษาจีนจะวางสรรพนามบ่งชี้ไว้หน้า
สิ่งที่ถูกบ่งชี้ แต่ภาษาไทยจะวางไว้หลังสิ่งที่ถูกบ่งชี้

例

- 这两本书是我的, 那个人是我姐姐。

Zhè liǎng běn shū shì wǒ de, nàge rén shì wǒ jiějie.

หนังสือ 2 เล่มนี้เป็นของฉัน คนคนนั้นคือพี่สาวของฉัน

- 这里的東西很贵, 那里的東西很便宜。

Zhèlǐ de dōngxi hěn guǐ, nàlǐ de dōngxi hěn piányi.

ของที่นี่แพงมาก ของที่นั่นถูกมาก

- 你这样做是不对的。

Nǐ zhèyàng zuò shì bú duì de.

คุณทำแบบนี้ไม่ถูกนะ

2. สรรพนามบ่งชี้ 这么 (zhème) กับ 那么 (nàme)

- ❖ ใช้บ่งชี้คำคุณศัพท์ แปลว่า “...ขนาดนี้” และ “...ขนาดนั้น” โครงสร้างคือ

这么/那么 + คำคุณศัพท์ ± คำนาม

例

- 这么好的东西, 我很想买。

Zhème hǎo de dōngxi, wǒ hěn xiǎng mǎi.

ของดีขนาดนี้ ฉันอยากซื้อมากๆเลย

- 那么远的地方你还想去吗?

Nàme yuǎn de dìfang nǐ hái xiǎng qù ma?

สถานที่ไกลขนาดนั้นคุณยังอยากรจะไปอีกเหรอ

❖ ใช้บ่งชี้คำนาม แปลว่า “...แบบนี้” และ “...แบบนั้น” โครงสร้างคือ

这么/那么 ± จำนวน ± ลักษณะนาม + คำนาม

例

- 你们学校有没有这么一个人?

Nǐmen xuéxiào yǒu méiyǒu zhème yí ge rén?

โรงเรียนของเขามีคนแบบนี้สักคนไหม

- 我就想有那么一个人。

Wǒ jiù xiǎng yǒu nàme yí ge rén.

ฉันก็อยากจะมีคนแบบนั้นสักคน

3. โครงสร้างของสรรพนามบ่งชี้อื่นๆ

สรรพนามบ่งชี้อื่นๆ มีโครงสร้างตามปกติคือ [สรรพนามบ่งชี้ ± จำนวน ± ลักษณะนาม + สิ่งที่ถูกบ่งชี้] แต่เมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้วจะต่างกับโครงสร้างใน ข้อ 1. ตรงที่ตำแหน่งของคำบ่งชี้ทั้งภาษาจีนและภาษาไทยจะอยู่ในตำแหน่งเดียวกันคือ วางไว้หน้าส่วนที่ถูกบ่งชี้ เช่น

每

每天

měi tiān

ทุกวัน

每两年

měi liǎng nián

ทุก 2 ปี

每一种

měi yí zhǒng

ทุกชนิด

各

各个学校

gè ge xuéxiào

แต่ละโรงเรียน

各人

gè rén

แต่ละคน

各种各样

gè zhǒng gè yàng

แต่ละชนิดแต่ละอย่าง
(หลายสิ่งหลายอย่าง)

某

某人

mǒu rén

บางคน

某种

mǒu zhǒng

บางชนิด

某公司

mǒu gōngsī

บางบริษัท

另

คำนี้มีโครงสร้างในภาษาจีนตามปกติ แต่เมื่อแปลเป็นภาษาไทย ตำแหน่งของคำบ่งชี้จะสลับที่กันคือ ภาษาจีนจะวางไว้หน้าส่วนที่ถูกบ่งชี้ แต่ภาษาไทยจะวางไว้หลังส่วนที่ถูกบ่งชี้

另 一个人

líng yí ge rén

คนอื่น

另 一种水果

líng yí zhǒng shuǐguǒ

ผลไม้ชนิดอื่น

4. สรรพนามบ่งชี้ 这儿 (zhèr), 这里 (zhèlǐ) กับ 那儿 (nàr), 那里 (nàlǐ)

ใช้เป็นคำบ่งชี้สถานที่ แปลว่า “ที่นี่” และ “ที่นั่น” และยังสามารถใช้เป็นคำนามเดี่ยวๆ ทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของประโยคได้ด้วย

例

- 从这儿到那儿很近的。(从这里到那里很近的)

Cóng zhèr dào nàr hěn jìn de. (cóng zhèlǐ dào nàlǐ hěn jìn de)

จากที่นี่ไปที่นั่นใกล้มาก

- 我在这儿等着你来。(我在这里等着你来)

Wǒ zài zhèr děng zhe nǐ lái. (wǒ zài zhèlǐ děng zhe nǐ lái)

ฉันอยู่ที่นี่ รอคุณมา

5. สรรพนามบ่งชี้ 这会儿 (zhè huìr) กับ 那会儿 (nà huìr)

ใช้เป็นคำบ่งชี้เวลา แปลว่า “ตอนนี่ (คราวนี้)” และ “ตอนนั้น (คราวนั้น)”

例

- 你那会儿还是个小學生呢!

Nǐ nà huìr hái shì ge xiǎoxuésheng ne!

ตอนนั้นเธอยังเป็นนักเรียนประถมอยู่เลย

- 这会儿你这么听爸爸的话啊!

Zhè huìr nǐ zhème tīng bàba de huà ā!

คราวนี้เธอเชื่อฟังคำพูดของพ่อขนาดนี้เลยหรือ

6. สรรพนามบ่งชี้ 这样 (zhèyàng), 这么样 (zhèmeyàng) กับ 那样 (nàyàng), 那么样 (nàmeyàng)

ใช้เป็นคำบ่งชี้สภาพ ลักษณะ เรื่องราว สถานการณ์ หรือเหตุการณ์ แปลว่า “แบบนี้ แบบนั้น” หรือ “อย่างนี้ อย่างนั้น”

这样/这么样, 那样/那么样

±

คำกริยา

±

คำนาม

例

- 我不知道他为什么这么样做。

Wǒ bù zhīdào tā wèishénme zhèmeyàng zuò.

ฉันไม่รู้ว่าเขาทำไมเขาถึงทำแบบนี้

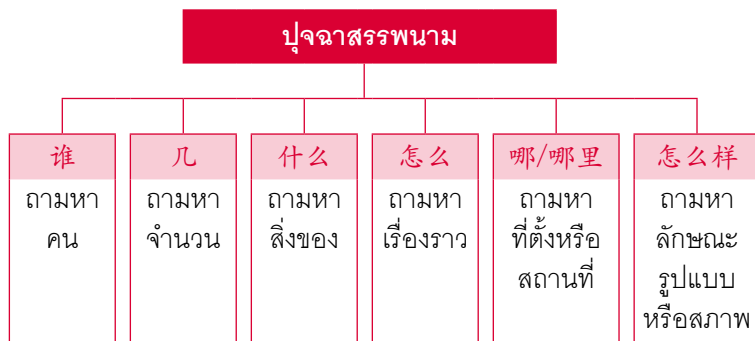
- 他过去是那么样的人。

Tā guòqù shì nàmeyàng de rén.

ก่อนหน้านี้เขาก็เป็นคนแบบนั้นแหละ

疑问代词 Yíwèn Dàicí

คำว่า 疑问 (yíwèn) แปลว่า “ข้อสงสัย คำถาม” ดังนั้น คำว่า 疑问代词 จึงหมายถึง สรรพนามบ่งชี้ที่ใช้เป็นคำถาม ภาษาไทยเรียกว่า “พจน์สรรพนาม” ได้แก่ สรรพนามถามหาสถานที่ จำนวน สิ่งของ และเรื่องราว

หลักการใช้

1. 谁 (shéi)

แปลว่า “ใคร” ใช้ถามหาคน ดังนั้น คำตอบของพจน์สรรพนามคำนี้ก็คือ บุรุษสรรพนามหรือคำนามที่หมายถึงคนนั่นเอง

- 谁要去医院?

Shéi yào qù yīyuàn?

ใครจะไปโรงพยาบาล

- 桌子上的书是谁的?

Zhuōzi shàng de shū shì shéi de?

หนังสือที่อยู่บนโต๊ะเป็นของใคร

2. 几 (jǐ)

แปลว่า “กี่” ใช้ถามหาจำนวน ดังนั้น คำตอบของปฏิจาสมุปปาทาคำนี
ก็คือ จำนวนหรือเวลา มีข้อจำกัดในการใช้คือ ใช้ถามได้เฉพาะจำนวน
ที่คาดว่ามันไม่เกิน 10 โครงสร้างประโยคคือ

$$\boxed{\text{几}} + \boxed{\text{ลักษณนาม}} \pm \boxed{\text{คำนาม}}$$

例

- 你早上几点起床?

Nǐ zǎoshang jǐ diǎn qǐchuáng?

ตอนเช้าคุณตื่นกี่โมง

- 你有几个女儿，几个儿子?

Nǐ yǒu jǐ ge nǚ'ér, jǐ ge érzi?

คุณมีลูกสาวกี่คน ลูกชายกี่คน

3. 什么 (shénme)

แปลว่า “อะไร” ใช้ถามหาคำนามที่ตามมา ถ้าไม่มีคำนามตามมามักใช้ถามถึงสิ่งของ โครงสร้างประโยคคือ

$$\boxed{\text{什么}} \pm \boxed{\text{คำนาม}}$$

例

- 你最爱吃什么?

Nǐ zuì ài chī shénme?

คุณชอบกิน (อาหาร) อะไรมากที่สุด

* คำนามที่ละไว้คืออาหาร

- 这是什么书，你是什么时候买来的?

Zhè shì shénme shū, nǐ shì shénme shíhòu mǎi lái de?

นี่คือหนังสืออะไรเหรอ คุณซื้อเมื่อไหร่

ปฏจนสรพนนทที่เกดจกค้ว 什么

什么人	อะไร + คน	ใคร
什么时候	อะไร + เมื่อ	เมื่อไร
什么时间	อะไร + เวลา	เวลาไหน
什么意思	อะไร + ความหมาย	หมายความว่าอะไร
什么事	อะไร + เรื่อง/เหตุการณ์	มีอะไร, เกดอะไร, มีเรื่องอะไร
什么东西	อะไร + สิ่งของ	สิ่งของอะไร, อะไร
什么地方	อะไร + สถานที่	ที่ไหน
为什么	เพื่อ + อะไร	เพราะอะไร, ทำไม

注

ค้ว 什么 ที่มีคำนมตมม บงคร้งมีความหมายเชิงต่อว่าหรือไม่พอใจ

- 例** ● 你是**什么**学生啊! 天天就知道玩儿! 不看书。
Nǐ shì **shénme** xuésheng ā! Tiāntiān jiù zhīdào wánr! Bú kàn shū.
เธอเป็นนักเรียนประสอะไรกัน วันวันเอาแต่เที่ยวเล่น ไม่อ่านหนังสือ
- 这是**什么**电脑, 怎么这么慢!
Zhè shì **shénme** diànnǎo, zěnmě zhěnmě màn!
นี่มันคอมพิวเตอร์อะไรกัน ทำไมถึงได้ช้าอย่างนี้ละ

4. 怎么 (zěnmě)

แปลว่า “อย่างไร (ยังงี้)” ใช้ถามวิธีการหรือเรื่องราว โครงสร้างคือ

ภาษาจีน	怎么	+	คำกริยา
ภาษาไทย	คำกริยา	+	อย่างไร

- 你知道吗这个汉字怎么写?

Nǐ zhīdào ma zhège Hànzì zěnmě xiě?

เรารู้ไหมว่าอักษรจีนตัวนี้เขียนยังไง

- 你是怎么来的? 我还没起床呢! 怎么办?

Nǐ shì zěnmě lái de? Wǒ hái méi qǐchuáng ne! Zěnmě bàn?

คุณมาได้ยังไงนี่ ฉันยังไม่ตื่นเลย ทำยังไงดีล่ะ

5. 哪 (nǎ), 哪儿 (nǎr), 哪里 (nǎli)

❖ คำว่า 哪 แปลว่า “ไหน” ใช้ถามหาคนหรือสิ่งของ ซึ่งสิ่งที่ถามหาก็คือ คำที่ตามมา และมักเป็นลักษณนาม โครงสร้างจะต่างกับภาษาไทย คือ ภาษาจีนจะวางปลุจฉาสรรพนามไว้หน้าคำนาม ส่วนภาษาไทยจะวางไว้หลังคำนาม

ภาษาจีน	哪	±	จำนวน	+	ลักษณนาม	±	คำนาม
ภาษาไทย	คำนาม	±	จำนวน	+	ลักษณนาม	+	ไหน

- 你最喜欢哪一种颜色?

Nǐ zuì xǐhuan nǎ yì zhǒng yánsè?

คุณชอบสีไหนมากที่สุด

- 你想吃**哪**一个苹果?

Nǐ xiǎng chī **nǎ** yí ge píngguǒ?

คุณอยากกินแอปเปิ้ลลูกไหน

- ❖ คำว่า **哪儿** และ **哪里** แปลว่า “ตรงไหน ที่ไหน” ใช้ถามหาสถานที่หรือตำแหน่งที่อยู่ คำตอบอาจเป็นสถานที่หรือคำสรรพนามบ่งชี้
这儿, 那儿, 这理, 那里 ก็ได้

例

- 你现在在**哪里**? 我在家/我在这儿/我在这里。

Nǐ xiànzài zài **nǎlǐ**? Wǒ zài jiā/Wǒ zài zhèr/Wǒ zài zhèlǐ.

ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน ฉันอยู่บ้าน/ฉันอยู่ที่นี่/ฉันอยู่ที่นี่

- A: 他在**哪儿**工作?

Tā zài **nǎr** gōngzuò?

เขาทำงานที่ไหน

- B: 他是医生, 在医院工作。

Tā shì yīshēng, zài yīyuàn gōngzuò.

เขาเป็นหมอ ทำงานอยู่ที่โรงพยาบาล

6. 怎么样(zěnmeyàng) กับ 怎样(zěnyàng)

แปลว่า “เป็นอย่างไร” ใช้ถามลักษณะ รูปแบบ สภาพ หรือคุณภาพ
สามารถใช้เป็นคำถามโดยลำพังได้ และมีโครงสร้างประโยคเหมือนกับ
ภาษาไทย

คำนาม (สิ่งที่ต้องการถาม)

+

怎么样

● 今天天气怎么样?

Jīntiān tiānqì zěnmeyàng?

วันนี้อากาศเป็นอย่างไร

● 听说你的朋友住院了,他怎么样了?

Tīngshuō nǐ de péngyou zhùyuàn le, tā zěnmeyàng le?

ได้ข่าวว่าเพื่อนของเธอเข้าโรงพยาบาล เขาเป็นอย่างไรบ้าง

(เขาเป็นไงมั่งละ)

คำว่า 怎么样 บางครั้งก็ลดรูปเป็น 怎样 คล้ายกับที่ภาษาไทยพูดว่า “เป็นอย่างไร” หรือ “เป็น (ยัง) ไง”

怎样 สามารถใช้ในโครงสร้างแบบเดียวกันกับ 怎么 ได้ คือ [怎样 + คำกริยา] แต่มีความหมายต่างกันเล็กน้อย โดย 怎样 ใช้ถามถึงรูปแบบ และใช้เป็นคำถามโดยลำพังได้ ส่วน 怎么 ใช้ถามถึงวิธีการ แต่ไม่สามารถใช้เป็นคำถามโดยลำพังได้ ต้องมีคำกริยาตามมา

怎样/怎么样	เป็นอย่างไร	怎么	อย่างไร
怎样做	ทำ + แบบไหน	怎么做	ทำ + อย่างไร
怎么说	พูด + แบบไหน	怎么说	พูด + อย่างไร

● 你看! 这件衣服怎么样/怎样? 这是怎么穿的?

Nǐ kàn! Zhè jiàn yīfú zěnmeyàng/zěnyàng? Zhè shì zěnmé chuān de?

เธอดูนี่สิ เสื้อตัวนี้เป็นไงมั่ง แล้วนี่มันใส่ยังไงละนะ

● 好吧, 你高兴怎样就怎样办。

Hǎo ba, nǐ gāoxìng zěnyàng jiù zěnyàng bàn.

เอาละ คุณพอใจจะทำยังไงก็ทำอย่างนั้นแล้วกัน